

עליון סעד

פרשת תזריע - מצורע

משהו עוד יקום

משהו עוד יקום מתוך כל הדם הזה
אני רואה
כסות ארנקו שלמשיח עולה

משהו עוד יקום מתוך כל הדם הזה
אני יודע
לא עוד יהקמה התנין הנדול צוקתו
כשעוף ברקיעים לשוב לשורר

משהו עוד יקום מתוך כל הדם הזה
פתאם, בבקר בבקר, עם
ותחיל ללכת

משהו עוד יקום מתוך כל הדם הזה
ומי ששטה דם לשברון - ונקסו הרים
מדמו

משהו עוד יקום מתוך כל הדם הזה
(וכדברי הנביא - בְּדַמְיֶךָ חַיִּי)
בינתיים.

משהו עוד יקום מתוך כל הדם הזה
אולי שירים, אני אומר, מנצבים
ארץ אל תבסי

פחד בכורות לוסף אותי בכל לילה
בהצות

(זה זהו הדמים שנכנס לי בפנים)

אליעז כהן, מתוך "שמע ה'"

שעור פרשת שבוע: יצחק שלומי

ימי החול		שבת	
5.18	זמן תפילין / טלית	18.50	הדלקת נרות
9.22	סוף זמן ק"ש	19.00	מנחה א' 14.00 ב' 19.00
19.11-19.14	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.00	מנחה וערבית ושיעור	11.30	קידוש
19.32	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	18.00	שיעור הרב
		17.30	לימוד "בראשית"
7.30	שחרית נוער	19.46	צאת השבת

אחות תורנית השבת - דורית רידר

שבת
שלום

"ומיום השמיני ואילך כשר צרפתו"

היצירה האנושית

משמעויות רבות נלמדות ממצות המילה. אחת החשובות שבהן, היא שותפות האדם ביצירה, יצירת הבורא. המדרש הידוע בתנחומא ממחיש את חלקו של האדם ביצירה.

מדובר בתקופת בר כוכבא (132 – 136 לספירה) כאשר נגזרה גזירת איסור המילה, ע"י קיסר רומי 'הדריינוס', שהייתה אחת העילות לפרוץ המרד. בזמן זה שימש 'טיאנוס רופוס' כנציב רומא ביהודה, ואת הכינוי "טורנוס" במדרש ובגמרא, הוא קיבל ככינוי שבא לבטא את יחסו העויין וגזרותיו על היהודים. במחקר מניחים, שהמקור לאיסור מצד הרומים היה בעיקרו נגד הסירוס, שהוגדר אצלם ברברי ולא כוון רק נגד היהודים.¹ לאור כך יש להעריך שהמדרש הבא מבוסס בחלקו על עובדה היסטורית:

מעשה ששאל טורנוס רופוס הרשע את ר' עקיבא: "איזה מעשים נאים, של הקב"ה או של בשר ודם?" אמר לו: " של בשר ודם נאים!" אמר לו טורנוס רופוס: "הרי השמיים והארץ, יכול אדם לעשות כיוצא בהם?" אמר לו ר' עקיבא: "לא תאמר לי בדבר שהוא למעלה מן הבריות, שאין שולטן עליו, אלא אמור לי דברים שהם מצווים בבני אדם!" אמר לו: "למה אתם מוליך?" אמר לו: "אני הייתי יודע שעל דבר זה אתה שואלני ולכך הקדמתי ואמרתי לך, שמעשה בבני-אדם נאים משל הקב"ה".

הביא לו ר' עקיבא שבלים וגלוסקאות. אמר לו: "אלו מעשה הקב"ה ואלו מעשה ידי אדם. אין אלו נאים יותר מן השבלים?" אמר לו טורנוס רופוס: "אם הוא חפץ במילה, למה אין הילד יוצר מהול ממעי אמו?" אמר לו ר' עקיבא: "למה שוררו יוצא עמו והוא תלוי בבטנו ואמו חותכו? - ומה שאתה אומר: למה אינו יוצא מהול? לפי שלא נתן הקב"ה את המצוות אלא לצרף אותם בהם".

לכך אמר דוד * (תהילים י"ח) כל אמרת ה' צרופה. תנחומא, תזריע, ה'

הרב י"ד סולובייציק, בהתייחסו למדרש הנ"ל אומר: "אנו רואים את עצמנו כיורשים ושותפים להקב"ה במעשה בראשית... אנו חייבים לחרוש, לזרוע ולקצור, לטחון ולאפות... עלינו לחצוב בסלע ובהר כדי להכשיר קרקע ליישובים פורחים", עוד אומר הרב: במצוות המילה בא לידי ביטוי הרעיון בדבר **היצירה האנושית**.²

אהבה ואחדות

הרמב"ם בהתייחסו למילה אומר: מאמיני ייחוד ה', סימן אחד גופני משותף להם... גם ידועה מידת האהבה ההדדית והעזרה ההדדית הקיימות בעמים שלכולם סימן אחד, והוא בצורת ברית ואמנה...

כל הנימול נכנס בברית אברהם ומקבל על עצמו להאמין בייחוד ה', ככתוב: " **והקימותי את בריתי ביני ובינך ובין זרעך אחריך לדורותם ברית עולם**" (בראשית יז, ז) (מו"נ ח"ג מט, תרגום מ. שוורץ).

"והיה לאות ברית"

בבראשית יז, שם נאמרה לראשונה מצוות המילה, חוזר נושא הברית, מספר רב של פעמים (ר' להלן) **הנצי"ב** בעל "העמק דבר" מפרש את משמעות ברית המילה כקשר עם הבורא ואלו דבריו: "והיה לאות ברית" דוקא לתכלית אות שאני (ה') **מקושר** עמכם בברית עולם. **יצחק היינמן**, בספרו "טעמי המצוות בספרות ישראל" מביא טעם נוסף והוא, קשר הברית עם אחינו בני ישראל. וכך הוא כותב: המכניס את בנו בבריתו של אברהם, רואה עצמו

¹ ר' בהרחבה מאמרו של מרדכי א' ראבילו, בספר 'מרד בר כוכבא מחקרים חדשים' הוצ' יד בן צבי. על רשעתו של טורנוס רופוס ר' שם במאמרו של שמעון אפלבוים עמ' 149.

² במאמר "כנסת ישראל בסוד היצירה" בספרו "ימי זכרון" עמ' 89-90.

לא כמקיים מצוות בוראו בלבד אלא יחד עם זה **כמקושר** עם רבבות אחיו, שחותם ברית נחתם בהם. (על כך ר' בהרחבה אצל נחמה ל. "עיונים בפרשה" פר' תזריע).

יעשה אדם תורתו בשמחה.

גמרא מס' שבת דף קל, : רבן שמעון בן גמליאל אומר : כל מצוה שקיבלו עליהם בשמחה, כגון מילה, דכתיב : "שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב" עדיין עושין אותה בשמחה...
א.אורבך בספרו "חז"ל אמונות ודעות" בפרק : 'על המצוות' מביא מקורות על חשיבות קיום המצוות בשמחה. בין היתר, על שנאמר בפרשתנו (ויקרא יב, ג,) : "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" נאמר בתנחומא, תזריע ה : "וביום השמיני ימול"... בא וראה כמה ישראל מחבבין את המצוות, שהם מוציאים הוצאות כדי לשמור את המצוות ולשמח בהם, אמר הקב"ה אתם משמרים את המצוות ותשמחו בהן, אני מוסיף לכם שמחה, שנאמר, "ויספו עֲנִיִּים בה' שמחה". (ישעיה, כט, יט)
בסדר אליהו רבה, נאמר : יעשה אדם תורתו בשמחה ותחשב לו לצדקה. (פ' כ"ו, מהד' איש שלום עמ' 144).

גדולה מילה

הגמרא מסכת נדרים לא. לב. מביאה כמה מאמרים בשבח המילה. אמר רבי ישמעאל : "גדולה מילה שנכרתו עליה שלש עשרה בריתות". הכוונה לכך שהמלה "ברית" כתובה שלש עשרה פעמים בבראשית יז (שם פרשת המילה).
רבי אומר : גדולה מילה ששקולה כנגד כל המצוות שבתורה שנאמר : " כי על פי הדברים האלה כרתו אתך ברית ואת ישראל" (שמות לד כז).
ועוד נאמר שם : 'גדולה מילה שאלמלא היא לא ברא הקב"ה את עולמו" שנאמר : " כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיהו לג, כה), (ור' שם עוד שבחים כהנה).

מצוות המילה, השנייה בתורה!

כאמור מצוות המילה נזכרת לראשונה בבראשית יז, שם היא נאמרה בלשון ציווי ברורה :
"זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך אחריד, המול לכם כל זכר : ונמלתם את בשר ערלתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם : ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר לדורותיכם"...
לפי רוב המפרשים מכאן בבראשית, כבר נלמדת מצוות המילה, ואכן בספר המצוות של הרמב"ם נאמר במצוה רטו : היא שציוונו למול את הבן. והוא אמרו יתעלה, לאברהם : " המול לכם כל זכר " (פר' לך לך).
בספר החינוך, נמנתה מצוות המילה כמצווה השנייה בתורה והיחידה בפר' לך לך . וס' החינוך ממשיך עם הציטוט שלעיל "זאת בריתי"... ולאחר זאת מוסיף בעל ס' החינוך : ונכפלה (המצוה) בסדר : "אשה כי תזריע" דכתיב : "וביום השמיני ימול"... והרבה מצוות נכפלו במקומות הרבה בתורה וכלן לצורך.
נחמה ליבוביץ מוסיפה (אצלנו בפר' תזריע) : ובפרוש נאמר שם (בבראשית) שאין זו מצוה לאברהם אבינו בלבד... לאחר כל זאת מעניינת דעתו של ישעיהו ליבוביץ, שלמרות כל האמור לעיל, כותב (בספר שבע שנים של שיחות פר' תזריע) :

" יש לציין כי לפי סברת גדולי הוגי הדעות בהלכה, אותה מצוות מילה האמורה בבראשית איננה 'מצות המילה' בה חייבים ישראל, אלא היא המצווה בה נצטווה אברהם אבינו... ומתקיימת כמצוה רק על בסיס הפסוק בפר' תזריע"...
עוד מוסיף ישעיהו ל. שכך גם פוסק הרמב"ם, והוא אינו מצרף לדבריו מקורות, ולכן אין אנו יודעים מי הם "גדולי הוגי הדעות" והיכן פסק הרמב"ם בניגוד לדבריו בפי המצוות...
לסיום, מעניין לציין שהמלה "מילה" אינה מופיעה בתנ"ך כלומר : שם העצם 'מילה' (במובן של ברית מילה). בתנ"ך מופיעים כשלושים פעמים, נטיותיו השונות של הפועל, כגון : מול, ימול, המול, נמול ועוד.

בנימין סלון

חופש פסח מאפ"ל

השנה החלטנו שאת פעילויות החופש שלנו נעשה לפי 10 המכות. כל יום היה מוקדש למכה אחרת ובכל יום עשינו "תיקון למכה".

מכת דם - העלתה לנו ישר צבע אדום... ולכן- צבענו את הקירות שבתוך המיגוניות בציורים שמחים וצבעוניים כדי שאם חס וחלילה נצטרך להיכנס לשם לפחות יהיה לנו מקושט וססגוני.

אתם מוזמנים להכנס ולהסתכל- בשער, בחניה, ליד הכלבו ובבית כנסת.

מכת צפרדע- היתה יום ניווטים צבאי בין פחי הצפרדע שבקיבוץ.

פתחנו בתדרוך צבאי על צבעי הסוואה, ניסינו אותם על עצמנו ויצאנו לניווטים. היה שווה!

מכת כינים - העלנו הצגה על פי הספר "הכינה נחמה".

הילדים היו אחראיים על- ההפקה, התפאורה, הסאונד, האביזרים, על הבימוי וכמובן גם על המשחק.

התוצאות היו מרשימות! בסוף היום העלנו את ההצגה בפני ילדי בית כולל שהיו קהל תומך ומעודד.

במכת ערוב- שיחקנו משחקי "הרוב קובע" ולמדנו להשתמש בשיטת ההצבעה.

מכת דבר- פתחנו בראיונות רחוב עם אנשי הקיבוץ שאיבדו את חית המחמד שלהם ל"ע.

הכתבות התאגדו לספר זכרונות מרגש ומשעשע כאחד.

לאחר מכן ירדנו למשק ילדים למשחק משימות בנושא תוחלת חיים של חיות.

מכת שחין - "יום פריחות". שילבנו בין פריחות- הפרחים, לפריחות- הפצעים...

הילדים קיבלו מעטפות ובהם תצלומים של פרחים הנמצאים בקיבוץ.

הם היו צריכים לזהות את מקום הפרח ולהגיע לשם.

שם חיכתה להם משימה הקשורה לפריחה (הפצעים) אותה היו צריכים לבצע.

ברד- נהננו ממשחקי קרח למיניהם וסיימנו בסרט "עידן הקרח".

ארבה- כידוע, "ארבה אכל את כל השדות..." לכן, שילבנו בין השניים ויצאנו ליום בישול בשדות!

חושך- לכבוד מכת חושך יצאנו לאש לילה מטורף שלו כולם חיכו!

רצנו וביצענו משימות בחושך וקינחנו בארוחת לילה שווה.

תודה לעומר לנדאו ועדו וייס על הפיקוד וכמובן גם לחוטפים התותחים!

מכת בכורות- פתחנו במשחק בכורות ואז יצאנו כולנו למאגר. ראינו עצמנו כאילו יצאנו ממצרים בזכות דמיון מודרך

וגם בזכות שהמים במאגר היו ממש כשלוליות מימינו ומשמאלנו...

מימונה- חגגנו את המימונה יחד עם ילדי בית כולל. בעזרת משימות שהסבירו לנו על המימונה עברנו בתחנות של

הכנת "על האש", הכנת מופלטות, הכנת ממתקים ומעגל מתופפים בניצוחו של עמיחי שלומי.

במהלך החופש התקיימו כמיטב המסורת "המכירות הפומביות".

לטובת כל התושבים החדשים- מדובר בשוק גולות שבו הילדים מוכרים וקונים את כל הדברים שהאמהות זורקות

מהבית לקראת פסח.

עם השנים הילדים מפתחים רעיונות חדשניים ומקוריים כגון- דוכן תסרוקות, דוכן מסז'ים ועוד.

המכירות מתבצעות ומתנהלות רק על-ידי הילדים- ילדי א-ו בעיקר, אך פה ושם ניתן לראות גם ילדי חטיבה

או מדריכות שמתגעגעות לעבר...

מדובר במסורת ממש מיוחדת! שווה לבוא לראות בשנה הבאה! אולי גם תמצאו דברים מעניינים לקנות...

עד כאן חופש פסח תשי"ע במפ"ל! כל טוב! ~ ילדי מאפ"ל תש"ע והצוות

תודה!

אמנם עבר זמן מפסח, וטעמן של המצות נשכח כלא היה, ועדיין נראה שמתאים ולא מאוחר להודות ולתת מילה טובה.

תודה רבה לענף המזון על כל שלוחותיו,

לצוותים המסורים, לאנשים היקרים, שעמלו, עבדו וטרחו –

לפני, במהלך החג וגם לאחריו...

תודה לצוותי המטבח, הכלבו, המחלבה, וכמובן לצוות חדר-האוכל,

לכל העובדים, לרכזות, לשותפים שלפני ומאחורי הקלעים –

שהודות לכם זכינו לחג משופע בקניות, מזון ואוכל כשר וטעים.

תודה - על כלבו פתוח לשעות רבות ורצופות, על שלל מוצרים וסבלנות וכוחות.

על אוכל בחד"א, תוך כדי הכשרת המטבח - למרות שברור שזה מורכב ומסובך.

על מטבח שבאופן מיטבי מתפקד עם קייטרינג פעיל ומשגשג.

על שילוב בין אירועים של מועד ל"סתם" ארוחות של חול, תודה שדאגתם שיהיה לנו תמיד מה לאכול...

יהי רצון שהקב"ה ייתן לכל אחד מכם, ולכולכם יחד כצוותים, את הכוחות והשמחה –

להמשיך ולעשות את מלאכתכם הברוכה!

בת שפוט, מפחת סמיט.

דברים טובים ופחות טובים

אני מצטרפת לקודמי לחלוקת שבחים: אמנם לא הייתי בכל הפסח בסעד, אך השקפתי מן הצד בשבועות שלפני הפסח. לכל עובדי הכלבו מגיע כל הכבוד על שעבדו מאד קשה בשבועות שלפני פסח כדי שכל הציבור יהיה מרוצה, ולכולנו יהיה קל לקנות את המצרכים בזמן, ולא ברגע האחרון. שבחים מגיעים גם למטבח ולחדר-האוכל על כל עובדיו, גם הם עבדו מאד קשה. כל הכבוד לענף המזון שארגן את הכל בצורה הכי טובה – אני מאחלת לכולכם הרבה בריאות וכח גם בהמשך!

ועכשו לדבר שאינו נעים:

ביום הזכרון האחרון השתתפתי כמו תמיד בטקס בבית-הקברות. הטקס היה מכובד, ומאורגן היטב, עם ספסלים לכל הקהל, אבל היתה לי בעיה רצינית כאשר רציתי להתייחד עם קברו של לייבל. היה לי קשה מאד להגיע לצד השני של בית-הקברות. קשה לרדת מהכביש הראשי אל החלקה הימנית, אין שם שביל, והצטרקתי לבקש עזרה. כבר לפני כמה שנים ביקשתי שיעשו שביל נוח. צר לי מאד שגם אם אני רוצה להגיע לבית הקברות ללוויות ולימי זכרון-אינני יכולה. חבל מאד, אני בטוחה שיש עוד אנשים שקשה להם להגיע. בתקווה שבזמן הקרוב הנושא יטופל.

בת שפוט, אינס אריאף.

”כ׳ בשׁ קדשׁ נשמע׃...” – טקס ליום השואה

חברים רבים התעניינו בדבר הטקס אותו העבירו חניכות שכבת ט׳ בחברת הנוער :

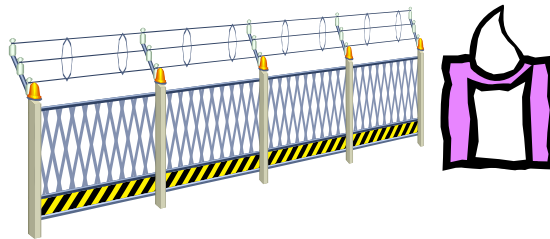
הבקשה להיות מעורבות ושותפות בהעברת טקס הייתה ביוזמת שירה (המדריכה) והחניכות עצמן. לאחר שפניתי לאתי - היא שמחה על שיתוף הפעולה. מכאן והלאה החל תהליך חינוכי במרכזו למדו החניכות על השואה; הן ביקרו ב”בית העדות” בניר גלים, עברו סדנאות, פעולות בנושא ושמעו שיחת עדות ניצולת שואה. בעיני שיא התהליך היה כאשר שירה הביאה בפניהם קטעים מתוך חוברת שהופקה לאחר המסע שלה לפולין. הקטעים היו מאד מרגשים, כתובים מתוך יומן המסע הקשה של הביקור במחנות ההשמדה. כל חניכה הוזמנה לבחור את הקטע שלה - שהיא רוצה להקריא בטקס. הבחירה הזו הייתה סיכום של תהליך הלמידה והתחלת החיבור האישי יותר לנושא. בחזרות הרבות שנערכו הרגשתי כל פעם מחדש איך החניכות מתחברות בהדרגה ומזדהות עם הטקסט שבחרו.

החניכות גם בחרו את קטע התנועה המרשים ועבדו בשיתוף פעולה בוגר עם שירה מדריכתן. ראינו חשיבות יתרה לקחת את החניכות אשר מהיבט התרבותי והמשפחתי לא חוו את השואה ולמרות זאת להביא אליהן את החוויה הזו ממקום שונה ומאתגר - שבוודאי השאיר עליהן רושם וחותרם שימשיך ללוות אותן שנים רבות. המושג ”שואה” עבורן עבר שינוי והפך לחלק מהתודעה שלהן.

על כן, אני מודה בראש ובראשונה לשירה - מדריכתן - שליוותה את התהליך במקצועיות ובמסירות. לאתי וחמי - על האמונה בנו ובחניכות. לרבקה וגדי - על המעורבות לאורך הדרך. לדותן וצור - על ההגברה והתאורה. לכם - קהל המשתתפים התומך וכמובן, לחניכות עצמן - שמחה, דנה, רעות, הודיה, שני, אפרת, מזל ושיראל - שהסכימו לעשות את הדרך הזו יחד אתנו.

שׁתׁ יום .

חַיִּית מוֹלְדֵי - הַמַּלְאָכִים

לְכָל אֵי שׁ יׁ

אנו מתכוונים לערוך מחדש את דף שמות הנספים לטקס יום השואה בבית העלמין. משפחות אשר רוצות כי גם שמות יקיריהן יונצחו, מתבקשות לרשום את השמות ולהעביר לתא הדואר של ועדת תרבות.

נר זכרון: י' באייר - יום השנה לנפילתו של בננו אריק רון ז"ל (תשכ"ט)

על הזכרון

מדי שנה, ביום הקשה הזה, יום הזכרון לשואה ולגבורה, אנו מגיעים לבית הקברות כדי לקרוא בשמות יקירינו – הורים, אחים, סבים, סבתות, דודים ודודות שנרצחו ושנטבחו בארצות אירופה השונות. אין להם קבר אליו אפשר לעלות, ולחלקם, כמו למשל אצל בני משפחתנו, אין אפילו מידע וציון מתי והיכן מצאו את מותם.

הנשארים עדיין זוכרים, מסתכלים בתמונות, במכתבים וזוכרים, אלא שדור הזוכרים מזדקן וחלקו כבר איננו איתנו, ולכן יש להעביר לדורות הבאים את צוואת ההולכים לזכור ולהזכיר.

באחד הימים התוודעתי לספר הנקרא "אלה דברי האחרונים". מכתבים אחרונים מן השואה, שערך צבי בכרך. אוסף נדיר של מכתבים, צוואות ופתקים שנכתבו ע"י יהודים מכל רחבי אירופה בזמן המלחמה. חלקם הגדול של יהודים אלה ידעו שהם הולכים לקראת מותם.

מבחינתי, המכתבים הללו הם צוואת זכרון. הם נכתבו לעיתים כמה שעות לפני ההוצאה להורג, בזמן גירוש, לפני העליה לעמוד התליה, חלקם נזרקו מתוך הרכבות וחלקם נמצאו בגטאות, במחנות הריכוז, מחנות המעבר ומחנות המוות. הם אותנטיים וכואבים. רבים מן הקורבנות עדיין קיוו לחיים חדשים בארץ ישראל, ארץ המולדת, כפי שקראו לה ולצערנו הרב לא זכו. אבל רבים מהם, שידעו את הצפוי ואיבדו את התקווה, בקשו שלפחות יישאר להם זכר.

בגלויה מוילנה כותב דוד ברגר אל אלה גרוס אהובתו, גלוית מזכרת "אם יקרה משהו" הוא כותב "הייתי רוצה שיהיה אדם שיזכור כי חי פעם מישהו בשם דוד ברגר".

רעיון הזכרון וההמשכיות עולה פעמים רבות בדברי הכותבים. עצם כתיבתה של צוואה מעין זו, עונה על הצורך להנציח את זכר המתים בתודעה של הנשארים בחיים. לפני הגירוש לאשוויץ כותבת ג'רמנה ראוה, שנתפסה לאחר שהסתתרה במנזר "דאגו שיהיה לוח זכרון כלשהו לאמא ולי בבית הקברות בפררה, ליד בני משפחתנו".

רוב המכתבים מדגישים את יום המוות ומבקשים שביום זה יעשו את יום השנה, היארצייט. הזכרון והאזכרה הינם אבני יסוד במסורת היהודית, החשובים לאדם הדתי והלא דתי כאחד, ומתוכם שב ועולה רעיון ההמשכיות, החשוב והמעוגן במסורת היהודית – הצורך להנציח את זכר המתים בתודעת החיים.

דרך נוספת להזכיר ולהנציח היא לקרוא את הילד הנולד בשם בן המשפחה שנספה. מתוך כלא צבאי כותב אדולף מיכאלוביץ, ב- 21 לפברואר 1942, אל בני משפחה "אלה דבריו האחרונים של ההולך למות", הוא מבקש שאם יולדו ילדים, יקראו להם דן או פרנציסקה. הוא קורא להנצחת השושלת ע"י קביעת שמות לממשיכים.

כאן אני מבקשת להתחבר להיבט האישי. אנחנו ילדי השנים 1945-1950 בקיבוץ, נהגנו תמיד לקרוא לעצמנו מחזור "על שם". לחלקנו היו אחים גדולים עם שמות ישראליים כמו: אורי, יעל, עפרה, ואילו המחזור שלנו מורכב כולו מחנה, חנה, ברוך, שמואל, אליהו, טובה, לאה, חיה ושלומית.

כשהיינו ילדים, כך לפחות אני יכולה להעיד כלפי עצמי, באנו בטענות קשות כלפי ההורים. אני כעסתי ומחיתי על השם הגלותי שנתנו לי – חיה. אמרתי זה שם של סבתא, לא של ילדה! כמובן שקבלתי את ההסבר שאני קרויה על שם סבתא, ובשנת 1949, כשהיה כבר ברור שכל המשפחה נספתה בשואה ואיש לא יחזור, היה חשוב לתת את השם.

במשך הזמן באה ההשלמה ולאחריה ההבנה וההכרה שיש לנו תפקיד חשוב – ההמשכיות של המשפחה, כי אשר קוראים בשמנו זוכרים...

לימים הגעתי למוזיאון השואה בווינגטון. כאשר נכנסים למוזיאון זה, מקבל כל מבקר מעין תעודת זהות של אדם שנספה בשואה, שוב כדי לזכור... להפתעתי גם שם קבלתי את התעודה של אשה בשם חיה.

לכל איש יש שם ואנחנו זוכרים ומזכירים וקוראים בשמות כל אחד ואחת, ולוואי ונוכל להעביר זאת גם לדורות הבאים, להעביר את הצו של "לזכור ולא לשכוח".

יהי זכרם ברוך.

חיה ד'טן (ראשית) (הוקרא בבית הקברות מסעף מ'וט השלמה)

סיפור ליום העצמאות

ביום העצמאות שנת 1958, כאשר ישראל חגגה עשור לקיומה, שירתתי כקצין בהר-הצופים. הר הצופים היה אז שטח ישראלי אך מפורז ע"י הסכמי שביתת הנשק, ולכן היה בפיקוח האו"ם, ממש כמו אוגוסטה-ויקטוריה שממול, שהיתה אצל הירדנים. התקופה שלי בהר-הצופים זכורה לי כתקופה מלאת חוויות. אחת החוויות קשורה בעובדה שבאותו הזמן אסור היה להחזיק צבא, אבל שוטרים דווקא כן, ולכן כל החיילים התחפשו לשוטרים, ואני עצמי הייתי מפקח ב' (דרגה משטרתית).

בשנים ההן האירוע המרכזי של יום העצמאות היה מצעד צבאי בת"א. אותה שנה החליטה מדינת ישראל לקיים את מצעד יום-העצמאות בירושלים. זו היתה הפרה של ההסכמים כיוון שקיום המצעד חייב ריכוז כוחות רבים בי-ם, על-אף שאסור היה להחזיק מעל כמות מסוימת של כח צבאי שם.

כדי שאנשי ירושלים יראו ויחגגו עשינו כתובת אש ענקית על בנין האוניברסיטה שהיה באותו הזמן ריק מלומדים. בנוסף לכך, החליט מפקד ההר לקשור את דגל האו"ם לתורן כדי שלא יתנופף, ולהניף את דגל ישראל (על אף שגם זה היה אסור).

למחרת התעוררנו בבוקר, בכוונה לראות עם משקפות את המצעד בי-ם. במקום זה גילינו שאנו נמצאים במרכזו של מעין גלגל אופניים: טנקים ירדנים מכוונים את כל התותחים שלהם אל עבר מקום מושבנו, כתגובה כמובן על ריכוז הכוחות בי-ם. כמובן ויתרנו על המשקפות ונכנסנו לכוננות.

מאוחר יותר באותו בוקר הגיע האחראי מטעם האו"ם - קולונל פלינט ז"ל, וניהל ויכוח עם מפקד ההר על עניין קשירת דגל האו"ם והנפת דגל ישראל. לבסוף הוסכם שדגל האו"ם ישוחרר מן התורן, אבל דגל ישראל יישאר על כנו. הירדנים היו ידועים ככאלה שמגיבים לכל דבר. ומה אתם חושבים שהם עשו בתגובה להנפת דגל ישראל שלנו על הר-הצופים? כתגובה, הניפו הם את דגל ירדן על אוגוסטה ויקטוריה! על משמעותה של הנפת דגל ירדן ביום-העצמאות שלנו הם כנראה לא חשבו, ואותנו זה הצחיק עד מאד...

יהודה כולמן.

מסיבת ראש חודש אייר

ביום רביעי השבוע התכנסו החברים הוותיקים למסיבת ראש חודש אייר. במרכז התכנית – הקרנת הסרט "ואלה תולדותי", המתאר את חייו של יוסף בוכניק ומשפחתו, החל מהנסיעה באוניה מתוניס למרסיי, מחנה מעבר במרסיי, עליה לישראל – והתחנות הראשונות של כל עולה בזמן ההוא: שער העליה, המעברה ומעבר לישוב שבנייתו טרם הסתיימה.

בעיקר מספר הסרט איך, למרות כל התלאות, לא נפלה רוחם של בני המשפחה ובעיקר אבי המשפחה, יוסף. הם התמודדו עם הקשיים והתקדמו בחיים. האב נעשה מורה ולאחר מכן מנהל ב"ס. הקים בית ספר תיכון ועוד מפעלים רבים. ניכרה בסרט החשיבות הרבה שייחסו ההורים לחינוך הילדים וההשקעה בכך.

גם שכול פקד את המשפחה – הבן הבכור, התעקש ללכת לקרבי, לגולני ונהרג במלחמת יום הכיפורים. ההתמודדות עם האבל מאד קשה, במיוחד מוצג האב יוסף אשר ממאן להנחם, אך המשפחה מתלכדת עוד יותר אחרי האסון.

הסרט עשוי היטב, בצורה מקצועית. בסרט השתתפו בני משפחה וכן שחקנים מקצועיים. הסרט עורר הזדהות רבה בקרב הצופים, כי רבים עברו מסלול דומה של עליה והתערות בארץ.

יוסף בוכניק הוא סבו של חגי קבלן, המתגורר בסעד (בעלה של שוהם בן ישי). אשריו שזכה לסבתא וסבא מיוחדים כל כך ותודה שהשאלו לנו את הסרט.

ברוכיה לורן - ו. ומיק'ט.

אכן היה זה אירוע מרגש.

לקראת יום העצמאות, לפניכם הרהורים מאת יהודה בר"ט ז"ל בעניין מגש הכסף- מה קיבלנו עם המדינה, ומה עוד עלינו לעשות. הדברים פורסמו בעלון שנת תשס"א, והובאו מאוחר יותר גם בספר שנכתב לזכרו של יהודה "אדם ומלואו".

הבלתי גמורה

כל שנה אחרי יום העצמאות, על כל השמחה שבו, אני מהרהר מחדש מה בעצם הוגש לנו על מגש הכסף בתש"ח ומה לא הוגש. וכל פעם מתגנב ללבי הרהור של כפירה, ואולי אינו אלא שטות שטרם הוכח מאז תש"ח שהעם היושב בציון ראוי ובשל היה לעצמאות. ואני בכל לבי רוצה ללמד זכות ולהצביע על מה שנעשה כאן בבניין וכיצירה והן על אלה גאים אנחנו ושמחים, ועל כיוצא באלה לבנו אומר שירה ואנו נותנים תודה לכל מי שסייע להעמידנו על רגלינו, כמו למשל ארצות-הברית והיהדות שלה שאימצה אותנו אל לבה הרחב והיניקה אותנו מן המגבית. אז מה הפלא — מסנגר אני — שהוספנו שומן מיותר. וכי מה אפשר לעשות... שאף-על-פי שכאנו ארצה לבנות בה, לא שכחנו גם פה ושם להיבנות ואנו אוהבים את ארצנו בכל לב, את העמק, את ההר ואת רמת הגולן. ואת רמת החיים, כמובן, זו שעולה ועולה וניצולנו בקביעות וכל הזמן. ומה רע — אני שואל אתכם — אם לפחות רמת החיים אצלנו עולה כאשר לעומתה יורד המוסר ויורדים ישראלים רבים כל-כך חזרה אל הגולה והם קטגור! גם אין זה נכון שאנו חמדנים החוטפים מכל הבא אל היר. בפירוש לא! יש תחומים שבהם מסתפקים הישראלים דווקא במועט כמו למשל בעבודה עברית, עליה לזרים ויתרנו לגמרי כמעט. כלום אין כאן מידה יפה של התחשבות בזולת...!?

וערך השוויון נשמר אצלנו לפחות בכל המדובר בשוויון-הנפש כמו לטורי רכילות ומודעות תועבה בעיתונות וכל שאר הרפש. למשל כלפי עושק בהשכרת דירות וניצול מצוקתם של עולים ויותר מכל מול חיי אדם שבכבישים הפכו זולים. כן, זה פחות או יותר מה שיש... ודומה כי מתבקשת מסקנה פסקנית שמה שהוגש לנו על מגש הכסף לא היה מוצר מוגמר כי אם רק תבנית ואנחנו בעוונותינו לא הבינונו כלל שהוצע לנו אתגר לצקת תוכן לתבנית, כי זהו העיקר.

ובמקום לשעבד את עצמנו, את כוחנו ואת מרצנו למטרה הזאת סבורים היינו שמדינה המוגשת על מגש של כסף לא צריך כלל לשנות. אז הבה נודה לדור תש"ח, אשר הגיש לנו על מגש מדינה בלתי גמורה ואנחנו נפשיל שרוולינו שיהיה לה תוכן ושתהיה לה צורה והיושב במרומים יעניק לנו השראה, כוח והתמדה למילוי תפקידנו הקשה, ובמלוא פה נאמר: שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

הבאת תסכול וקשה לצורה

מאז ריענון משק הילדים בקיץ האחרון המשכנו במסירות לטפל בבעלי החיים, לגדל ירקות בחממה ולטפח את הילדים המגיעים בהמוניהם למשק הילדים.

גם בשבתות מגיעים נכדים וסבים, הורים וילדים - ונראה שנהנים מהמקום.

רק דבר אחד מאוד מאוד מתסכל, זה האורחים הבלתי קרואים.

כלומר, הכלבים שנכנסים למשק הילדים ו"משחקים" שם עם בעלי הכנף ושאר חיות קטנות וחסרות אונים. אני אומרת "משחקים" מפני שהם רק הורגים אותם ולא אוכלים אותם. מכאן אנו למדים שכלב זה שנכנס אינו רעב! הוא כלב מטופל, הוא כלב השייך לבעלים! ואולי אפילו בעליו הביאו אותו בעבר לטיול במשק ילדים... הוא למד את המלאכה - ונכנס פעם אחר פעם וטורף לנו את החיות המסכנות.

למה הוא משוחרר בכלל???

מחר ח"ו הוא עלול לתקוף ילד קטן ו"לשחק" אתו כמו עם בעלי החיים.

ואיך הוא נכנס? מחורים שמישהו עשה במגרש הטניס כדי להחזיר כדור שעף מעל הגדר לתוך משק הילדים. למה? למה? לא חבל? אנחנו משקיעים את הנשמה. עובדים קשה כדי לתת מענה לציבור. **כדי**

שאתם תיהנו ממקום נעים ואיכותי.

מה שאני מבקשת בכל לשון של בקשה -

עזרו לנו לשמור על שלמות המקום ושוכניו. כי עוד מעט לא יהיה על מה לשמור!!!

אם ח"ו זה יקרה שוב, אני כנראה, כבר לא אמשיך להתנדב ולהשקיע בפינת חמד זו...

רחמי אלה!

מהל טוב!

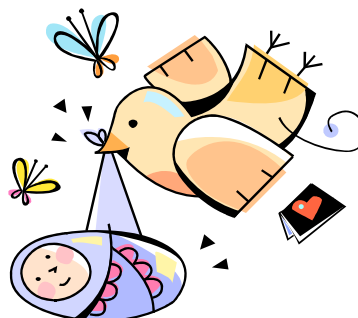
ליוכבד גולד
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנינה
נכדה ליוסי ומירב גולד
בת לשמואל וחייה גולד

לגאולה וליפא אהרוני
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנין
נכד להדסה ורמי אהרוני
בן למעין ואיתמר

לרחל סימון
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנינה
בת לאפרת ואבישי סימון
נכדה לאיימי ויגאל סימון

לשושנה ואורן צרפתי
למרים ויוסף צרפתי
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הבן-הנכד

לחנה קיני
לדליה ואבנר רועי
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנינה-הנכדה
בת לרות ונתנאל וידר

אסיפת- חברים (5 -2010)
תתקיים אי"ה באו"ם " תלריז - מזורז "
ד' אייר תש"ע - 17.4.2010
בשעה 21:30

על סדר היום :

1. בחירת מבקר חיצוני לסעד – בהמלצת וועדת ביקורת.
2. דיון קבלה לחברות למשפחת דובי ולאח גינזברג.

הערות לסדר היום :

1. וועדת ביקורת ממליצה לבחור ברוך רוזן, שיופיע באסיפה וישטח את משנתו, ואת הדרך לביצוע הביקורת באופן מקצועי.
2. בהמלצת וועדת קליטה והנהלת הקהילה

מזכירי אכ"מ. בשעה 21:30.

לקראת בחירת מבקר בסעד

לפני מספר חודשים נבחרה בסעד ועדת ביקורת. כפי שדווחנו בעבר, המשימה הראשונה שעמדה לפנינו היא מציאת מבקר לסעד, כיוון שהמבקר הקודם סיים את עבודתו בסעד לפני כשנה. אנו שמחים לבשר שאחרי תהליך חיפוש ומיון בחרה הוועדה מבקר ושמו רוך רוזן. רוך הוא מבקר מנוסה, שבמהלך 20 שנות עבודה כמבקר פנים צבר ניסיון רב בתחומי הניהול והתפעול של מערכות, חברות, מפעלים וקיבוצים. קיבלנו המלצות חמות על עבודתו עם קיבוצים אחרים והתרשמנו מאישיותו במפגש עימו. כעת, נדרשת אסיפת החברים לבחור בו. אנו קוראים לצבור לבוא במוצ"ש הקרוב לאסיפת החברים להיכרות ראשונה עם המבקר, שיציג את תפיסתו המקצועית ודרכי עבודתו, ואח"כ להצביע על בחירתו.

להתראות באסיפה,

שרה צברון וחברי ועדת ביקורת.

רוצים להיות מעודכנים?
לדעת מה נעשה בשמכם ועבורכם
בתנועת הקיבוץ הדתי?

אם עדיין אינכם בין מקבלי

עמו ד"ש בועי

חדשות מתנועת הקיבוץ הדתי

אנא פנו לכתובת המייל המצורפת או למזכירת הקב"ד
ובקשו להצטרף

amudim@kdati.org.il

דנה, מזכירת הקב"ד - 036072701

ניתן להירשם ואף לצפות בדף דרך אתר הקיבוץ הדתי

בכתובת <http://www.kdati.org.il>

הנהל הקהילה

"בין המצרים"

דומני שהגדרה זו מקפלת בחובה תחושה כבדה הרובצת על כולנו בין יום השואה ליום הזיכרון. מעין עצבות היורדת ומשתלטת על האווירה הציבורית. עצבות שלחלקנו היא ממשית ומוחשית, בבחינת "וימש חושך", ימי חשיכה של אובדן יקירים. "ואומר לך בדמייך חיי" אומר הנביא יחזקאל, ואחרי הדמים, באים החיים. מצפים כולנו להתרוממות הרוח והגאווה הלאומית ביום העצמאות.

יש לנו עניין עם פועלי בניין :

א. שכונת הגרעין המשימתי

ביקורים תכופים באתר מלמדים על התקדמות העבודה. קצת בעצלתיים, אבל הסוף מתוכנן בעוד כחודש וחצי. או אז, יכנסו למגורים 11 משפחות (7 שכבר גרות עימנו, ועוד 4 שמצפות...). בקרוב מתחילה סדנת גיבוש ובניית הקבוצה, בעזרת המנחה החברתית שני מאור (מכירים?). אנו במו"מ עם החטיבה להתיישבות לקבל עוד שני קרוונים גדולים, על מנת לעבות את הזוג הנמצא ליד בית סלע, גם פה יש אור בקצה המנהרה. הלוואי. במקביל, אנו בשלבי תכנון "מחיצת צניעות" שתקיף את המקווה אשר "התקרבו" לפתע לאזור המגורים. לפי התכנון, תסתיים בניית המחיצה עוד לפני האכלוס. אני מניח שעוד נחגוג בעז"ה את חנוכת שכונת הגרעין באירוע ציבורי.

ב. בית הספר החדש - "לא יאומן".

כשנאבקנו בבירוקרטיה סביב הרעיון להקימו שם, התבטאתי הרבה "שלא יאומן כי יסופר". כעת נאמר גם כן- אך מהכיוון ההפוך. הבניה מתקדמת מהר מאד, קירות קמים, ומשטחי בטון נוצקים. המבקר באתר פוגש את הסינים המתגוררים בו וכן שלושה מבנים גדולים כמעט זהים, המשמשים את א-ג, ד-ו, ז-ט, ומבנה מרכזי אחד השונה בצורתו, ומתקדם מאד בבנייתו-למנהלה. זהירות, זה אתר בניה.

ג. ממד"ים איזור דרומי

עדיין לא יצא מכרז לקבלנים על האיזור הדרומי. החומר לא מספיק מוכן. נקווה שיצא בזמן הקרוב, ויפתח חודש אח"כ. נקווה במיוחד שהקבלן הזוכה יהיה מנוסה יותר, יעיל יותר, ואחראי יותר, מהקבלן הצפוני.

ד. חומת מגן

מייגון הגיל הרך יצא לדרך. פעוטון נרקיס היה הראשון. פורקה תוספת הבניה הקלה מאחור, ותמורתה נבנה קיר בלוקים-בטון. הפעוטון יוקף כולו בפלטות פלדה למייגון מרסיסים. אפשר להעיף מבט. לאחר הסיום, מתוכנן לעבוד על הפעוטונים האחרים.

"אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים, לשונה מאה ואחת.."

ברוח זו מתורגל האיזור פעם נוספת בתרגיל גדול של פיקוד העורף. יום התרגיל יהיה יום שלישי בעוד שבוע וחצי, יג' אייר. 27/4 הנחיות תפורסמנה. כללית- דווקא משום שאנו מתורגלים יחסית, כנראה שמיקוד התרגיל יהיה על ישובי המעגל השני של "העוטף".

"ונוסף גם הוא על שונאנו"

בהקשר זה נציין שאויבינו ממערב לא שוקטים על השמרים, ובמסגרת ארסנל הנשק ההולך ומוברח דרך מצרים, יש עדכונים. אחת הבעיות לישובי עוטף עזה, נוצרה עם הגעת נשק שטוח מסלול (נ.ט). פיקוד העורף והצבא

בוחנים עם הישובים את דרכי המיגון המומלצות, וגם אנו בסעד לומדים את הנושא ונדווח עליו בהמשך בפירוט. "והקב"ה מצילנו מידם".

החזרי מילואים

אין יותר כאלה. כלומר מילואים אמנם יש, ב"ה, אבל החזרי 16 נה ליום בגין הוצאות כלכלה ועוד, שנהגו בעבר, נגוזו עם השינוי כמובן. איתם ייגזו גם פתקי הזיכוי.

חד-גדיא של דיור

שרשרות המעברים מתחילות לנוע. זה עובר לפה, ההוא נכנס לדירתו של זה, והשלישי לביתו של השני. כרגיל- חד גדיא אמיתי. הבעיה שאבא לא קנה עוד דירות בשני זוזים, והרבה כועסים על הגדי, שלא יצליח לספק ולענות את רצון כולם. אני מניח שבקרוב, עם התקדמות עבודת צוות שיוך דירות, מעברים אלה יצטמצמו, כמו כן ייקבעו כללים ברורים יותר מי זכאי למה, כללים שיקלו על כולנו.

צוות צמיחה דמוגרפית

בקרוב יובא לאסיפה סיכום ביניים ראשוני של עבודת הצוות שנעשתה עד כה, ואיתה המלצות לעתיד הקרוב.

"ולבני ישראל לא יחרץ כלב לשונו" (באמת?)

יחרץ גם יחרץ! לפחות בכל מה שנוגע לכלבים שלנו. יותר ויותר הולכי על ארבע מסתובבים חופשי, בניגוד להחלטה של הציבור. אם רק היו עושים צרכיהם על המדשאות, ומפחידים שונרא אחד או שניים, או אפילו כמה ילדים קטנים -דיינו בצרה זו. על אחת כמה וכמה- כשמדובר בנזקים של ממש. משק חי, כפי שכבר נאמר ונכתב, סובל את יצר הטרף שלהם, ועוגמת הנפש הפכה בלתי נסבלת. כשנבחרתי לתפקיד אמרתי לעצמי שאבוי אם אצטרך לבזבז את הזמן ולרוץ אחרי בעלי הכלבים, ולהסביר שוב ושוב מדוע יש צורך לקשור את הכלבים. מכיוון שאני מוצא את עצמי הלוך ושוב בסיטואציה הזויה זו, אני מתכוון לעשות סוף לסאגה הזו, ולהביא להנהלת הקהילה, הצעה לקנוס כספית בעלי כלב שיימצא משוחרר, לאחר אזהרת "שור תם". אולי חסרון הכיס יצליח, במקום שבקשה להתחשבות נופלת על אזניים ערלות. היום יותר מתמיד שמח אני שבעל כלב (קשור)הנני. לפחות לא אואשם שאיני סובל את בעלי החיים החביבים הללו...

וכמו תמיד..סוף טוב.

התבשרנו על חתונת לירן (מאיר) יניב, עם בח"ל שקמה כספי מירושלים, שתתקיים בסעד, אי"ה ב-ט' אלול, 19 באוגוסט. מזל טוב למשפחה.

ענת לפז, עפר לפז

מלוח אקדחים

לידיעת כל מחזיקי האקדחים: עברה שנה, ואנו נדרשים לחזור ולטווח. המטווח יתקיים כרגיל במטווח נירים. החברים מתבקשים לעקוב אחר ההרשמה למטווח ולהירשם. חבר שלא יעבור את המטווח יאלץ להפקיד עפ"י חוק את האקדח בנשקיה, לכן אנא הרשמו בהקדם.

ממרכה,

אורי יצרי.